

Bauer Ferenc Apjával És A Húgával

A kép 1928-ban készült, én vagyok rajta (tizenkilenc hónaposan), édesapám és Ferkó, a bátyám (nyolc és fél éves).

A bátyám 1919. december tizenhatodikán született. Nagyon jó testvér volt, nagyon szerettem. Elemibe a Dózsa György, akkor Aréna úti iskolába járt, utána a Honvéd utcai polgáriba. Újpesten volt akkoriban egy technikumnak megfelelő, szövő- és hurkolóipari iskola. Ő a szövőipari

technológiát végezte el a négy polgári után, és így mint technikus érettségizett le. Az iskolába kerülésnek előfeltétele volt, hogy legalább egy évet gyakorlaton kellett lenni. Ezt az időt a Goldberger gyárban töltötte. Minden osztályon végigment, akkor tényleg mint gyakornok, hogy legyen fogalma a dolgokról. Az iskolában megtanult szőni, gyönyörű anyagokat és mintákat tervezett Jacquard-szövőgépre. A géptant is megtanulta. Szóval ez komoly, jó iskola volt. Érettségi után, amikor visszament a gyárba, már jöttek a zsidótörvények, és őt küldöncnek meg trógnak használták. Akkor anyukám azt mondta: "Ezzel az erővel sokkal több hasznot hajtasz, ha itt vagy velem, az üzletben." Attól kezdve a bátyám volt anyukám segítsége. Onnan is hívták be katonának [1941-ben].

Először karpaszományos lett. Mint érettségizettnek csak egy évig kellett volna önkéntesnek lennie, de mikor vége lett az évnek, levetkőztették, és ment munkaszolgálatosnak Esztergom-táborba. Utána egy ideig Gödöllőn volt, aztán elkerült a Felvidékre, Hársfálvára [Bereg vm.]. Aztán elvitték Ukrajnába. Persze küldtünk neki mindenkivel mindent. Akkor volt olyan, hogy a keretlegények jöttek, és hogyha ezt odaadjuk, azt odaadjuk, akkor neki jobb lesz. Hát mi mindent odaadtunk, csomagot készítettünk, hogy megkapta-e, azt nem tudtuk ellenőrizni. Valószínűleg nem. Attól kezdve már nem tudtunk róla semmit. Kerestettük a Vöröskereszttel is. Végül kaptunk egy papírt, hogy 1943. január tizenhatodikán Osztrigorszkánál eltűnt.